

**De Prague à Pantin, de Pantin à Prague,
tous en scène**

SPOLEČNĚ NA SCÉNĚ

V červnu 2013 vyrazilo patnáct dětí z umělecké školy v Praze za dětmi do školy Saint Joseph v Pantin ve Francii.

Spolupráce obou škol vznikla na základě výběru tanečně divadelních workshopů a představení, vytvořených Lenkou Tretiagovou na festivalu ve francouzském Meschers v roce 2012. Hravost a přirozená radost, se kterými probíhají dílny, vedené Lenkou Tretiagovou a jejími žáky, jsou hlavními důvody, proč workshopy Tanečního studia Light mají úspěch nejen v Česku, ale také jinde v Evropě. Workshopy tanečně pohybové

výchovy jsou vedeny prvky tvořivé dramatiky. Proto je každá lekce velmi osobitá svým tematickým zaměřením a osobním pohroužením aktérů, řešících aktuální problémy ze svého života. Dosavadní činnost souboru z Prahy je typická nejen uměleckou kvalitou a disciplínou

všech účastníků, ale zejména svým sociálním charakterem činnosti, často zaměřené na spolupráci s komunitami na okraji zájmu společnosti. Zároveň vyspělá taneční technika členů souboru a jejich zkušenosti s interpretací profesionálního tance dávají vedení dílen velmi vysokou uměleckou kvalitu. Workshopy Lenky Tretiagové

vždy řeší aktuální téma dané komunity a navazují na představení souboru, které Taneční studio Light přivádí.

Pro tyto kvality (zejména s ohledem na sociální charakter činnosti) byl taneční soubor ZUŠ Na Popelce v Praze vybrán ke spolupráci s divadelním souborem "Gosses Saint Jo" ze základní školy Sanint Joseph v Pantin, integrující do výuky děti s mentálním postižením různého stupně. Slavnostní veřejná představení, realizovaná k výročí školy v Pantin, reprezentovala sociální a umělecké zaměření obou souborů.

Slavnostní představení školy poskytlo široké veřejnosti zprávu o vzájemné toleranci, komunikaci a sounáležitosti všech dětí bez ohledu na jejich sociální původ, národnost a případný zdravotní handicap.

Vzájemné porozumění prostředky tance a divadla

Jak si porozumět, když neumíme společnou řeč? Jak respektovat svoji kulturní a národnostní odlišnost? Jak akceptovat zdravotní handicap druhého? Kde a jak lze čerpat radost, zdravou pozitivní energii, a jak je předat druhým? Jak vést nonverbální konstruktivní komunikaci a jak docílit společné seberealizace?

Odpovědi děti hledaly na tanečně divadelních workshopech, vedených souborem z Prahy a určených všem žákům napříč školy v Pantin. Následně si děti vše ověřovaly v každodenní praxi společného soužití.

Na každém workshopu bylo přítomných patnáct dětí z Prahy a cca 25 dětí z Pantin. Dílny, vedené Lenkou Tretiagovou s pomocí starších žáků jejího souboru, tlumočila žákyně základní školy v Pantin, jejíž rodiče pocházejí z Čech.

Děti se formou pohybových cvičení a improvizací učily pozornému naslouchání a vzájemné citlivosti. Postupně si děti tvořivě vypracovaly osobitý pohybový slovník, který jim umožnil vzájemnou komunikaci a vytváření vtipných situací. Společná tvorba

vedla také k zamyšlení, v čem jsme rozdílní, a co máme společného. Srozumitelné

„choreografie“, složené z typických lidských gest, navržených dětmi, se mohly měnit, rozehrávat a zastavovat. Děti zkoumaly, jak se pohybové vazby mohou měnit vlivem emocí, charakterů, pohlaví aktérů apod.

Díky taneční vybavenosti starších členů pražského souboru malí školáci z Pantin rychle bez dlouhého tlumočení chápali nové zajímavé úkoly a nadšeně je naplňovali s osobitým tvůrčím přispěním. Každá lekce vrcholila pohybově řešenými vztahy mezi jednotlivými dětmi a nechyběly stylizované veselé konflikty i udobření, realizované v bezpečí fiktivní hry a s širokou škálou emocí.

Francouzští školáci byli během workshopů nesmírně otevření, nadšení do všech činností, plni pozoruhodné pozitivní energie. Byli velmi disciplinovaní, výjimečně pozorní a

nápadití – a to bez rozdílu děti údajně „hodné“ i „zlobivé“. Byli jsme překvapení, že školáci v Pantin umí být tak pracovití, pokorní, a naslouchající během společné práce na dílnách – a následně nesmírně hluční a neukáznění během přestávek, obědů a pobytu na školním dvoře.

České děti (průměrný věk 8 - 9 let) bydlely v Paříži v rodinách dětí divadelního souboru z Pantin. Vzhledem k věku českých dětí a k jejich neznalosti společného jazyka, šlo vskutku o odvážný počín obou zúčastněných stran. Právě workshopy děti nejen sblížily, ale ukázaly jim i možnosti vzájemné komunikace.

Bylo dojemné sledovat laskavé shledání českých dětí s francouzskými rodinami, kdy si děti i dospělí „tancem“ domlouvali organizaci dalšího dne. Samozřejmě děti jsou „dětmi své doby“ a tak v domovech na řadu přišly také internetové překladače a někde pomohly základy angličtiny.

Společně na scéně

Vyvrcholením společného projektu byla představení obou souborů na slavnostech školy. Několikadenní slavnosti jsou velkou a respektovanou událostí místní komunity obyvatel v Pantin, což je velmi hrdá čtvrt' pařížského předměstí.

Malí, převážně začínající, tanečníci

z Prahy přivezli do Pantin stylizované pásmo složené z lidových českých tradic, připravené Lenkou Tretiagovou ve spolupráci s dalšími pedagogy umělecké školy. Přivezli tak do Francie svoji tradiční kulturu nejen prostřednictvím tance, ale také živým hudebním doprovodem

(klavír, housle, klarinet, příčná flétna), zpěvem a lidovou slovesností.

Koláž BuJARO divákům zprostředkovala české lidové tradice jako

zajímavou a srozumitelnou uměleckou formu, a jako národní odkaz předků ve formě jedinečných rad a potěšení, která jsou samozřejmou součástí života lidí stejně kdysi jako dnes. Jednoduchý příběh dospívající dívky a chlapce, jejichž

křehký vztah se rozehrává na pozadí bujarých jarních aktivit malých kluků a holek, je složen z drobných, na sebe navazujících epizod dramatinovaných situací, lidových písní, říkadel a stylizovaných výrazových tanců s lidovými tanečními prvky.

Divadelní představení školního ateliéru "Gosses Saint Jo", pod vedením umělecké vedoucí Brigitte Dopp, interpretovalo 33 žáků souboru převážně staršího školního věku. Děti, včetně integrovaných dětí s mentální retardací, odehrály vynikající představení "Mysrère de Rachett", inspirované románem A. Christie "Vražda v Orient expresu". Děti z Prahy fascinovala především nákladná výprava celé hry - skvělé dekorace, kostýmy, světelný design - ale také herecká připravenost a disciplína takového množství herců na scéně. Ačkoli představení bylo vedeno ve francouzštině, díky barevným proměnám scény a hudebním a tanečním číslům, bylo srozumitelné i českým divákům, kteří si užili detektivní zápletku ještě komplikovanější díky jazykové bariéře.

Pro děti bylo velmi zajímavé nahlížet do charakteru zkoušek obou souborů a poznávat své dětské partnery nejen v průběhu workshopů, zkoušek a představení - ale i během odpočinku v rodinách.

Francouzská Paříž a české děti z umělecké školy

Fascinace velkým světem Paříže se dostavila hned po přiletu na letiště. Větší je zde všechno – hluk, zmatek, nával, prostor ... Lidé spolu rádi mluví, velmi dobře a velmi dlouho jedí, jsou trpěliví při každodenních dopravních

kalamitách, jsou pohostinní, laskaví, spontánní – líbají se a projevují si sympatie a antipatie otevřeně a bez zábran. Děti ve škole jsou nepochopitelně hlučné a zároveň jsou velmi družné, komunikativní, otevřené a mají radost z navázaných nových přátelství. Děti a jejich rodiče, učitelé i dohlížitelé jsou různých národností a vyznání, a obdivuhodná je jejich vzájemná tolerance v rámci školy.

České děti byly místními obyvateli oslaveny pro svoji statečnost, ohromnou kázeň, pokoru a pro trpělivou přizpůsobivost francouzským zvykům. Malé děti byly rodinami upřímně milované a ráno se vracely od svých hostitelů „vymazlené“, zahrnuté dárčky a dobrým jídlem.

Děti z Prahy se naučily bezpečně přepravovat pařížským metrem a poznaly tak některé památky krásného města. Prošly si Montmatre a Sacré-coeur, zažily historické kolotoče a další atrakce v Jardin du Luxembourg, či v romantickém parku Buttes-Chaumont, navštívily Pompidouovo kulturní centrum, Parc de la Villete a další. Díky organizaci koordinátorky projektu Jarky Fournier, české děti zažily Francii takovou, jaká opravdu je – nikoli jen takovou, jaká „se dělá pro turisty“.

A co dál?

Projekt vzájemné spolupráce je úspěšně zahájen. Nyní všichni v Praze nedočkavě očekávají příjezd dětí z Pantin v říjnu 2013. Připravují se nové workshopy a další představení – tentokrát pro pražské diváky. Soubor z Prahy chce svým

návštěvníkům připravit interaktivní inscenaci inspirovanou příběhem malého Mikuláše, které se nápadně podobají zážitkům cestovatelů ve škole v Pantin. Věříme, že zkušenosti všech dětí a vzájemné pochopení a respektování národních a kulturních odlišností, přispějí k smysluplnému soužití našich dětí v rámci jednotné Evropy.

Poděkování

**Děkujeme hlavním koordinátorkám projektu
Jarce Fournier a Lence Tretiagové.**

Dále děkujeme:

**Zakladni škole Collège privé sous contrat Saint Joseph,
jejímu řediteli Monsieur Fabienu Madert a zástupci Patricku Nizard,
ředitelce 1. stupně školy Maryse Neel.**

**Vedení a pedagogům hudebního oboru ZUŠ Na Popelce v Praze 5.
Ateliéru "Gosses Saint Jo" a jeho umělecké vedoucí Brigitte Dopp.
Rodinám francouzských dětí Celine Lescaut, Theo Bay, Ines Tagredj,
JulienDeroo, Charlotte Essel, Mathilde Dequecker, Terry Vaysse,
Wassila Ahadri, Famille Meddah a Agniezsce Stachon a pedagogům školy
za ubytování a péči o české děti a jejich doprovod.**

Děkujeme za podporu a důvěru rodičům českých dětských účastníků.

www.tanecnistudiolight.cz

**Zahajovací část projektu se uskutečnila s finančním přispěním
Conseil Générale a BNP Paribas a MČ Praha 5**

Úryvky některých vzkazů z Pantin do Prahy a zpět:

Díky detem Tanecního studia Light má Česko pověst jako země krásných tichých a dobře vychovaných dětí. Ptají se mě na recept, či zda je to nedílná součást naší národní povahy. Vyzdvihla jsem záslužnou práci Lenky na vyvoji české dušičky, a samozřejmě úplně přirozenou zodpovědnost našich milých rodičů. Take se mě ptali, proč z toho našeho Pantin nejdu rádeji učit do klidné Prahy, nechtěla jsem zacházet do detailu současné situace v Cechách a nechala jsem otázku zatím zcela otevřenou. Jste jednou tedy děkuji všem českým dětem, které se postaraly o to, že naše země má výbornou image, a že je dlouhodobě brána jako vzor!

Jarka Fournier, koordinátorka projektu za francouzskou stranu.

Ahoj, díky moc za týden plný divů... rodiče Amálky!

Musím říci, že velkým zážitkem pro holky bylo letadlo a zážitky z rodin, jak si porozumět. Musím říct, že popisování Lucky jak si říká o toaleták pro Julču, která už seděla na záchodě a neměla se čím utřít, mě docela pobavilo :-). Ale poradila si. Maminka (u Lucky), která je hostila, při podávání jídla, kterého bylo jak u Lucky, tak u Barči až až, říkala prý ňami ňami :-).

Chceme moc poděkovat za dárčky, čas i péči, kterou našim dětem obětovaly.

Maminka Lucky a Bára

Největší zážitek byl z Pompidou – Klára fakt nechápe, jak někdo může postavit barák z barevných trubek na vodu a z muzea, kde byli s Jarkou - dalo se tam strčit hlavu do mraveniště, což bylo taky nejvíc super..

Maminka Klárky

Zažili jsme poruchu v rychlovlaku. Proto se Klárce chtělo čůrat, jenže tentokrát to bylo tak strašně vážné, že jsme museli vystoupit o několik stanic dřív, obestoupit Klárku a ona to za hradbou našich těl pustila na zastávce do kanálku. Lenka

Potom jsme šli do muzea panenek, což bylo fakt bezva, protože tam byly pidi věci, které byste ani netušili, že mohou existovat. V přílehlém obchodě jste si mohli koupit brýle pro panenku (výběr asi z 50 kusů), nekonečně botiček, knížeček, plyšových panenčích mazlíčků a dalších neuvěřitelných věcíček. Alešek tam za 20 centů koupil sestřičce aspoň obrázek panenek. Lenka

